

med to Mand, enten to Fyrbødere eller en Lokomotivfører og en Fyrbøder. Ved disse Indskrænkninger menes det, at Merudgiften kunde bringes ned til ca. 14 000 Kr. Jeg er nu ikke saa helt tryk ved denne Beregning, for jeg er ikke sikker paa, at Tjenestemændene ikke til næste Aar eller senere vil rejse det gamle Krav om, at der skal være to Mand paa Rangermaskinerne. Naar vi i tidligere Aar har forhandlet om det Spørgsmaal, og man fra Administrationen og fra Fagforbundets Side har søgt at faa flere og flere Lokomotivførere, har det ogsaa være begrundet med, at det ikke var forsvarligt for Sikkerheden kun at have een Mand paa mange af disse forskellige Rangermaskiner, og hvis der har været noget rigtigt i den Begrundelse, bliver det jo ikke mindre rigtigt, fordi vedkommende bliver Lokomotivfører. Jeg føler mig altsaa ikke beroliget ved, at man mener, at denne Foranstaltning ikke vil koste mere end det lille Beløb, som her er anført paa Normeringslovforslaget.

Jeg skal ellers ikke gaa i Enkeltheder med de mange forskellige Forslag, men ærede Medlemmer vil ved at gennemgaa Normeringslovforslaget og ogsaa ved at gennemgaa de Ændringer, der er stillet til det, se, at i de allerfleste Tilfælde, hvor der er Tale om Avancementspladser, staar der: det og det Antal forøges med det og det Antal, man ser ingen Formindskelser i Antallet af disse Stillinger. Vi mener, at den enstemmige Beslutning, vi vedtog i Fjor, at større Forandringer paa Normeringsloven skulde ske med visse Aars Mellemlum, ikke er taget til Følge, og vi mener, at Hensynet til Statens hele økonomiske Tilstand ikke indbyder til yderligere Forøgelse hverken af Tjenestemændenes Antal eller af Avancementspladsernes Antal, eftersom Indtægterne er stærkt nedad-gaaende. For det private Erhverv rundt omkring i vort Land er Forholdene jo mørke, saaledes som vi har hørt det skildret her i Tinget under de forskellige Lovforslags Behandling, og næsten i alle Erhvervsgræne ser man med den største Bekymring paa, hvorledes man skal komme igennem Vanskelighederne. Det er ogsaa efter vor Mening en Begrundelse for, at man ikke skal urdtage en enkelt Stand af Befolkningen og sige, at den skal være uberørt af Tidens Ugunst, den skal endogsaa have en ganske usædvanlig Forbedring i sine Avancementsmuligheder og øvrige Forhold.

Maa jeg saa bare lige til Slut tilføje med Hensyn til de Ændringsforslag, ved hvilke der staar: Tiltraadt af Flertallet,

at naar vi ikke har kunnet slutte os til dem, er det af de samme Grunde, som har gjort, at vi i det hele taget ikke har kunnet tiltræde Normeringslovforslaget. De allerfleste af disse Ændringsforslag er af en saadan Beskaffenhed, at vi ikke har haft noget særligt at indvende imod dem. Kun ganske enkelte, f. Eks. Forslaget om i endnu højere Grad at forøge Antallet af Politimestre af 1ste Grad, maatte vi, hvis vi i det hele taget skulde stemme, modsætte os, men vi vil afholde os fra at stemme om de stillede Ændringsforslag. Hvad angaar Lovforslagets endelige Vedtagelse, vil vi sige, at vi ikke vil paatage os det Ansvar, der er forbundet med den Fremgangsmaade, som Administrationen og Ministeriet har fulgt i dette Lovforslag. Det maa de Partier, der vedtager det, bære Ansvaret for. Vi vil altsaa ikke kunne stemme for Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Parkov: Vi kan fra konservativ Side tiltræde Lovforslaget i den Skikkelse, det vil faa, naar Ændringsforslagene er vedtaget. Det imødekommer — jeg kunde sige selvfølgelig — langtfra de Ønsker, som er raadende indenfor Tjenestemandskredse, men da vi, saaledes som det ogsaa rigtigt er bemærket af det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen, er inde i en økonomisk vanskelig Periode, har ogsaa vi anset det for at være nødvendigt at handle med den største Varsomhed, saaledes at man ikke paanødte Staten Udgifter, som man ikke kunde sige var nødvendige, for at berettigede Krav ikke skulde tilsidesættes. Det er formentlig almindelig bekendt, at Lønningsudvalget i alle Tilfælde, hvor det drejer sig om Oprykning fra een Lønklasse til en anden, eller hvor der er Tale om Udvidelse af Antallet af Tjenestemænd og lignende, retter en Henvendelse til Lønningsraadet for at faa en Udtalelse fra dette Raad, og det er formentlig ogsaa almindelig bekendt, at det i alt Fald indenfor Tjenestemandskredse er en almindeligt udbredt Anskuelse, at Lønningsraadet ser meget kritisk paa saadanne Forslag. Derfor tror jeg ogsaa, man har Lov til at sige, at naar disse Forslag vender tilbage til Lønningsudvalget fra Lønningsraadet og med dettes Tilslutning, er der foretaget en meget grundig Undersøgelse og en Undersøgelse, som ogsaa bygger paa Hensynet til de øjeblikkelige økonomiske Forhold. Men naar dette er Tilfældet, tror jeg ogsaa, man har Lov til at sige, at Lønningsraadet, saa langt Raadets Indflydelse rækker, staar bagved de Udtalelser, som Raadet fremsætter. Jeg tror derfor, at Tjeneste-